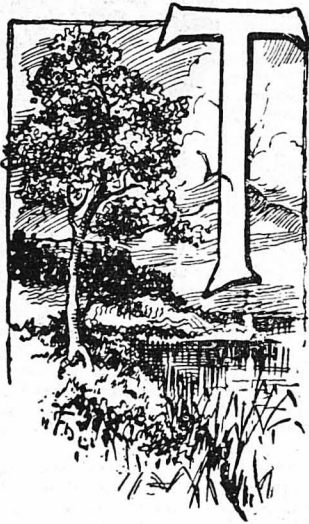

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΓΙΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α γανγίσματα πάραυτα για μια στιγμή και ξανακούστηκαν πάλι, πού κοντά, προς το μέρος του δάσους. Ήσαν λυπητερά και γεμάτα αγωνία.

Ο Ίωνάθαν άρπαξε από πλάι του το όπλο του.

— Θα πάω να δω, μού είπτε.

Τόν κράτησα απ' το χέρι απότομα και κάθοισα τα μάτια μου στα δικά του.

— Όχι, μόνος σου, τού φώναξα. Θα ρθώ μαζί σου, πρέπει να ρθώ μαζί σου. Άν είχε καιμιά ένεδρα;

Ο Ίωνάθαν κούνησε το κεφάλι του και άπάντησε:

— Δεν είχε διντόν, άγάπη μου. Είχε μέρα μεσημέρι άκόμα. Μά κι' αν συμβαίνει αυτό, πως θ' άρρήσουμε μόνα τα κορίτσια;

Είχε δίκιο. Έπρεπε να

μείνη κάτωως κοντά στα κορίτσια.

Η μίς Έλοουγ είχε σπρωθεί έξωφρα απ' το κάθισμά της και είχε ξεσπάσει σ' ένα δυνατό κλάμα...

Αυτό κι' άνησύχησε κι' άφησα τόν Ίωνάθαν να περδίσει στ' άωλογο και νά φύγη με το όπλο στα χέρια.

(Άπ' τού 'Ημερολόγιου τής Μίνας Άρκερ).

Συνέχεια.— Μόλις προχώρησε άρκετά μέσα στο δάσος, ο Ίωνάθαν ξεκαβαλλέκεψε κι' άρχισε να σφραίξη, καλώντας το σκυλί. Τα γανγίσματα άκούγοντοσαν διαρκώς και πού κοντά.

Ο σκύλιος είχε μωραστεί την παροργία του κερτίου του. Τέλος τα φύλλα τών θάμων άναπαράτησαν και μπρού στον Ίωνάθαν πρόβαλε ξαφνικά ο Πιστός.

Ήταν άφαντίστος ισχνός.

Θάχε φαίνεται να βιάη τροφή στο στόμα του, απ' την ημέρα πού τόν χάσαμε.

— Πιστέ! τού φώναξε ο Ίωνάθαν. Φτωχέ μου Πιστέ, έλα δω...

Το άφοσιωμένο κι' έξυπνο ζώο κούνησε πρόσχαρα την ουρά του, γάργισε χαρούμενα, έτρεξε κοντά στον Ίωνάθαν κι' άρχισε να τού γλίσφει τα χέρια.

— Φτωχό σκυλί! ψιθύρισε ο Ίωνάθαν. Μά πού ήσαντα τόσον καιρό; Πού είχες πάει, Πιστέ; Άπό πού γυρίζεις έτσι πενακπιέως και σέ χάλυ;

Ο Πιστός γάργισε μιά—δύο φορές, ανήρτισσε τόν άέρα, κι' έπειτα άρπαξε τόν Ίωνάθαν απ' τού πανταλόνι κι' άρχισε να τόν τραβάη.

Ο Ίωνάθαν παραξενεύτηκε.

Τί συνέβαινε λοιπόν; Πού ήθελε να τόν οδηγίση ο Πιστός;

Όστόσο, δεν έδίστασε ούτε στιγμή.

Κρατώντας με τού ένα χέρι τα χαλινάρια τού άλόγου του και με τού άλλο τού όπλο του, άκολούθησε τόν Πιστό, πούχε πάρει τώρα μιá άρισμένη κατεύθυνση μέσα στο δάσος.

Κάθε τόσο στεκότανε, δοκιμάζον τόν άέρα, γανγίσε, περιμένε λίγο, σαν κάτι νάθελε ν' άκούση, και τραβούσε πάλι μπρούς.

Αυτό κράτησε μιá ώρα έλόκληρη.

Ο Ίωνάθαν είχε άπανθήσει και δεν ήξερε τί να κάνει.

Είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στο σκυλί, μά η διαδρομή αυτή κρατούσε πολύ. Πού τόν οδηγούσε ο Πιστός; Τί άερόσποτο έπρόκειτο να δούνε πάλι τα μάτια του;

Σέ μιá στιγμή σταμάτησε τόν Πιστό, φουρκισμένος κι' έκνευρισμένος, πού τού νοήμον ζώο δεν είχε φωνή να μιλήση.

— Πιστέ, τού είπτε, κρατώντας τού κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του, πού πηγαίνουμε λοιπόν;

Το σκυλί κατάλαβε τί τού ρωτούσε ο κύριός του. Σήκωσε τού κεφάλι του ψηλά, τού γύρισε προς την κατεύθυνση πού βράδιναν τόση ώρα κι' άρχισε να γανγίσει δυνατά και λυπημένα.

Ο Ίωνάθαν δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτε.

Το δάσος στο μέρος αυτό ήταν πυκνό και σκοτεινό. Όστόσο, άποφάσισε ν' άκολουθήση τού σκυλί, κάνοντας άκόμα μαζί του μερικόν λεπτόν δρόμο.

— Έμπρός, Πιστέ! είπτε και τράβηξε τ' άλόγο του πού έβουσε πλάι, τρώγοντας τά πρωφερά βλασπάρια τών θάμων.

Μά δεν πρόφτασε να κινή ούτε τρία βήματα και σταμάτησε άπότομα.

Ένας πυροβολισμός άκούστηκε έξωφρα σέ μικρό άπόστασι, μέσα στο δάσος, κι' ύστερα δεύτερος και τρίτος.

Ο Ίωνάθαν είχε σαστίσει.

Τοίμασε τού όπλο του και ζούταξε γύρω του ύποπτα.

Άντιθέτως ο Πιστός άρχισε να χοροπηδάη, παρ' όλη την έξάντληση του και να γανγίσει χαρούμενα.

Ο Ίωνάθαν τού άντελήθη αυτό άμέσως κι' η περιέργειά του μεγάλωσε.

Πιός η μάλλον ποιο βρισκόντοσαν τή στιγμή αυτή μέσα στο δάσος και πυροβολούσαν; Θα ήσαν άσφαλώς πρόσωπα γνωστά στο σκυλί, για να δείξη τή χαρά του ο Πιστός, άκούγοντας τούς πυροβολισμούς, για να θέλη να οδηγίση κοντά τους τόν Ίωνάθαν.

Άν έπρόκειτο περί έχθρών η άγνώστων, ο Πιστός θ' άγρίαιε και θα γανγίσε έρεθισμένα.

Η σκέψης αυτές καθιστούσαν τόν Ίωνάθαν.

Πυροβόλησε στον άέρα, για να δώση είδησι πως βρισκόταν κοντά στους ανθρώπους πού τόν οδηγούσε ο Πιστός κι' άκολούθησε τού σκυλί, χωρίς κανένα πού δισταγμό.

Μιή ώρα προχωρούσαν ανάμεσα στους πυκνούς θάμνους τού δάσους, ώσπου έφτασαν τέλος σ' ένα μέρος πού τα δέντρα ήσαν πού άραιά και τού φώς τής ημέρας άφθαινε.

Στού μέρος αυτό, ο Πιστός έκανε σαν τρελλός. Όσμιζόταν τού έδαφους και περδούσε δεξιά κι' άριστερά, σαν κάτι ν' αναζητούσε.

Ο Ίωνάθαν τόν παρακολούθησε μ' άνυπομονησία.

Έξωφρα τού σκυλί άρρησε ένα δυνατό χαρούμενο γανγίσμα και γάργικε ανάμεσα σέ μερικόν καταπράσινους θάμνους.

Ο Ίωνάθαν έτρεξε κατόπι του, μά δεν υπέφερε να τού προφτάση. Σταθήκε τότε στη θέση του και περίμενε...

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν.

Άπόλυτη σιωπή έπικρατούσε γύρω.

Ο Ίωνάθαν είχε τευτωμένα τ' ύπιά του, περιμένοντας ν' άκούση και τόν παραμικρό έστο θόρυβο, τού παραμικρό θρόψημα, για να προσανατολισθή.

Δεν περίμενε όμως και πολύ.

Άκουσε ξαφνικά τόν Πιστό να γανγίσει δυνατά, σαν να τόν καλούσε, σ' άπόστασι 100—150 βημάτων.

Χωρίς να διστάση, ο Ίωνάθαν τράβηξε προς τού εκεί, ώσο γρήγορα μπορούσε.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

Τί έπρόκειτο ν' άντιφύση άραγε στο μέρος αυτό;

Δεν είχε κάμει ούτε τού μισό δρόμο, όταν είδε έξωφρα πάνω σ' ένα μικρό, γλοερό βήματι τή σιλουέττα ενός ύψηλόσμοιου ανθρώπου.

Ήταν άερωτός τού μέρος, απ' τού όποιο άκούγοντοσαν τά γανγίσματα τού Πιστού.

Πιός ήταν τάχα ο άνθρωπος αυτός;

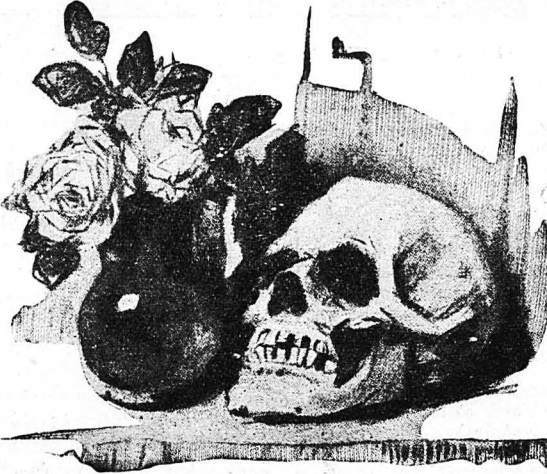
Ο Ίωνάθαν δεν μπορούσε να διακρίνη καλά, γιατί τόν έμποδίζαν τά κλαδιά τών δέντρων. Είπε ώστόσο τόν άνθρωπο εκείνο να βγάξη τού πλατύγρο καπέλλο του και να τού κουνίη στον άέρα. Ήταν στυγερώμενος στον κορμό ενός δέντρου και παρακολούθησε τόν Ίωνάθαν πού πλησίαζε.

— Θα είχε κανένασ κινήγος, γνωστός στον Πιστό απ' την εποχή πού ζούσε στ'ν Έπανία, σκεφτόταν ο Ίωνάθαν. «Πάντως, κάτι έπικρατο συμβαίνει και πρέπει να τρέξω...»

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώση τή σκέψη του αυτή, και η καρδιά του χτύπησε δυνατά.

Μιά κραυγή, κραυγή χαράς κι' άγαλλιάσεως, ξεέφυγε απ' τού στόμα του.

Είχε πληρώσει τώρα περισσότε-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΟΥ HENRY BORDEAUX

Η ΝΕΚΡΑ ΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

AZEMMENOI γύρω σ' ένα τραπέζι, στη μοναδική ταβέρνα του χωριού που παραθερίζαμε, είχαμε παραγγείλει και την τρίτη κανάτα του κρασιού. Μιά μεγάλη χωριάτικη πατέλλα, γεμάτη από ψητά λουκάνικα, βρισκόταν στη μέση του τραπεζιού κι' όλοι μας τρώγαμε άχορταγα και λαιμαργα.

Λυό-τρεις διηγήτοροι, ένας απόστρατος αξιωματικός, δυο μεγαλύτεροι, ο γιατρός Γεδεών Σαπονιέ, καθηγητής του Πανεπιστημίου της Ανόν, κι' εγώ, άποτελούσαμε την παρέα.

— Έμένα που με βλέπετε, ανάστησα κάποτε μιιά νεκρή, μās ειπε ξεφανα ο καθηγητής Σαπονιέ.

— Άμέσως όλοι γνώρισαν τα μάτια μας προς αυτόν... Ήσαν πολύ εγωιστικά βέβαια τα λόγια του, μα έμεις βρισκαμε ότι ήταν αξιος, μα την άλλεια, νάχη κάνει ένα τέτοιο θαύμα και κρεαστήκαμε απ' τή ζείλη του:

— Πάνε χρόνια πολλά από τότε... Μόλις είχα πάρει τή διπλωμή μου κι' έννοιωθα μέσα μου έναν άπεραντο ένθουσιασμό και ζήλο για τή επάγγελμά μου... Έκει στά περιχώρα της Ρεζιλός, σέ μιιά κελύβα που είχε και νερόμυλο πλάι, καθόντουσαν δυο αδέρφια: 'Ο Χριστόφορος, ο μύλωνας, κι' ή αδελφή του Μελανία, λίγο μοδιότρα, λίγο πλύστρα, λιγ' απ' όλα, τέλος πάντων.

» Πριν τρεις δω άρδια, είχα άκουσει νά λένε πολλά για τόν μύλονά και την αδελφή του: "Ότι δέν τή ζώνευε, ότι κούτταζε νά τή ξεφορτωθή όπως μπορούσε, για νά μείνη ή κληρονομιά ολόκληρη, ο μύλος δηλαδή κι' ή κελύβα, σ' αυτόν." Έκανα όμως και προσωπικώς τή γνωριμία τους, γιατί περνούσα απ' τή μύλο κάθε φορά που ζήτησαν τή συνδρομή μου διάφοροι άρσοστοι στά γειτονικά χωριά. 'Ο Χριστόφορος ήταν τριαντάροης, ύπουλος χαρακτήρας, άμυλητος και διαρκώς κατασυντασιαμένος. Ή Μελανία ήταν 25 χρόνων, εύθυμη και γερό χορσίτα, με τραγικά λιγάκι χαρακτηριστικά, απ' τή ζωή της έξοχης.

» Κατέβαινα μάλιστα συχνά κι' τ' άλόγο μου για νά ξεμουδιάσω και τότε ή Μελανία μούδινε κανένα ραζί.

» Μιά μέρα ή Μελανία έπεσε άρρωστη από βλογιά... Κανεις όμως δέν με κάλεσε να τή επισκεφθώ, κι' έτσι, καθώς έμαθα άργότερα, έμεινε δέκα μέρες στο κρεβάτι χωρίς γιατρό και γιατρικά και χωρίς καμιά περιποίηση...

» Για καλή της τύχη, ένα βράδυ, καθώς γνώριζα από τή κοντινή στο μύλο χωριά, άκουσα ξεφανα κάτι νά χτυπά άδικακια σάν σφυρί. Ένα παράξενο προαίσθημα μ' έκανε ν' ανατριχιάσω και νά δώσω άγριες σπρωχνές στά

ρο και είχε διαρκεί καλά τόν άγνωστο. Τόν είχε γνωρίσει.

» Ήταν ο καθηγητής Βάν "Ελισγγ"... Τρελλός απ' τή χαρά του, ο Ιωνάθαν παράτησε τ' άλόγο του νά βόσκη στη γλόη του δάσους κι' έτρεξε κατασυντασιαμένος προς τή ύψωμα. Σκαρφάλωσε σ' αυτό γρήγορα-γρήγορα, οίχτηκε στην άγκαλιά του σοφού καθηγητού κι' άρχισε να τόν φιλή.

» 'Ο Πιστός πλάι τους χοροπηδούσε και γαβγίσε πρόσχαρα. — 'Εσείς!... Έσείς, κύριε καθηγητά!... Έσείς, φίλε μου!... τραύλιε τώρα ο Ιωνάθαν με πιγμένη φωνή. "Ήρθατε λοιπόν; Ήρθατε; Άς είνε εύλογημένο τή όνομα τού Θεού!..."

Συγκινημένος βαθειά κι' ο καθηγητής, έσφιγγε τή χείρα του Ιωνάθαν μέσα στά δικά του και τόν ζούταζε με στοργή, μη μωρόντας νά μιλήση.

» Ξεφανα τή μάτια του Ιωνάθαν πέσανε στά ρούχα του καθηγητού, τά όποια ήσαν κουνελισμένα. Τό πρόσωπό του φαινόταν καταβεβλημένο πολύ, τή χείρα του ήσαν γεμάτα τσαγκρονίσματα από τ' άγκάθια του δάσους...

» Άλογο ή άμάξι δέν φαινόταν πουνενά γύρω. 'Ο καθηγητής δέν είχε μαζί του παρά μόνον τή όπλο του κι' ένα δισάκι στον ώμο.

» 'Ο Ιωνάθαν ήταν κατάκλητος. Άρχισε νά καταλαβαίνη πως ο καθηγητής Βάν "Ελισγγ είχε φτάσει στο μέρος αυτό, άναζητώντας τους, ποιός ξέρει έπειτα από τί περιπέτειες και τί κόπους.

Είχε συνέλθει τώρα κάπως απ' τή συγκίνησή του και άρχαλιζόντας σφιχτά τόν γρηγοτό σοφό φίλο του, τόν ρώτησε:

— Θεέ μου! Τι σάς συμβαίνει λοιπόν; Πώς έφτάσατε μόνος σας στό μέρος αυτό; Ποφ είνε τή άλόγο σας; Έδεινωπαθήσατε λοιπόν για μάς, άγαπητέ μου φίλε;... Είχατε χυθεί μέσα στο δάσος;

» 'Ο "Ελισγγ χαμογέλασε καρτερικά και σπληκόμενος στον ώμο του Ιωνάθαν, τού έδειξε τόν Πιστό. (Άκολουθεί)

πλευρά του άλόγου μου. Έτσι έφτασα σέ λίγο στο μύλο, όπου είδα τόν μύλονά νά καρφώνη μερικές σανίδες.

» — Τι μαντάτα; τόν ρώτησα, καθώς ξεπέφνα.

» — 'Όχι καλά, μου απάντησε, οίχοντάς μου μιιά ύπουλή και μοχθηρή ματιά.

» — Τι γίνεται ή Μελανία;

» — Ζωή σέ λόγου σου!... Πέθανε σήμερα τή πρωί από βλογιά! Νά, καρφώνω τώρα τήν κάσα της...

» — Γιατί δέν με φώναξε νά τήν κούτταξω;

» — Δέν μου πρόσσεσαν παράδες για γιατρούς και οπεισορίες...

» — Βοέ άρρείς, φώναξα μη μωρόντας νά συγκρατηθώ, σκότωσε τήν αδελφή σου! Τό κατάλαβες;

» Και χωρίς νά περιμένω απάντησι, μπήκα τρέχοντας στην καλύβα άλαφιασμένος απ' τήν άγανάκτησι για τήν έγκληματική άδιαφορία του κτηνανθρώπου εκείνου... Έκει βρήκα τή Μελανία ξαλωμένη στο κρεβάτι, με σταρωμένα τή χείρα, χωρίς νά παρουσιάση κανένα ίχνος ζωής. Ήταν καταψυχη, μακροζήτονη, χωρίς σφυγμό και χωρίς παλμούς στην καρδιά...

» Σχεδόν άπελπισμένος απ' τήν εξέτασί μου, έτοιμαζόμουν νά πιστοποιήσω τή θάνατό της, όταν μιιά τελευταία έλπίδα μ' έκανε ν' άνοήξω τή δεξί της μάτι... Άνασα ένα σπύρο μπροστά του... Και... Και είδα τήν ζώη του νά συστέλλεται!

» Έξαίλος από χαρά, άρχισα τότε με σελωτσώνη νά κάνω ό,τι ή επιστήμη μου ύπαγορεύει σέ παρόμοιες περιπτώσεις.

» Έτσι, ύστερα από μιιά ώρα άγωνίας και έλπίδας, βάζοντας πάτω απ' τή μήτη της Μελανίας έκαν καθρέφτη, είδα με άνεκφραστη άνακούφισι έλάνω τόν τόν άγνό της άναπνοής της.

» Φέρε τ' άλογο γρήγορα... φώναξα στο Χριστόφορο. Πάω στην πόλι νά φέρω φάρμακα και θά γυρίσω σάν άστρατή...

» Μούφερε τ' άλογο μονομονίζοντας μερικά άκατανόητα και μασημένα λόγια...

» Έγώ τή καθάλλικερα άμέσως και χάρηκα μεσ' στα σκούδα τής νύχτας...

» Έπειτ' από τρεις ώρες ξαναγύρισα καλπάζοντας στο μύλο με μιιά βαλίτσα γεμάτη από έργαλεία και φάρμακα. Μά μόνος έφτασα, είδα μεσα στην κελύβα φώτα.

» — Νεκροζεις λαμπάδες μου φαίνονταν, ψιθύρισα και σάν βορριάς μανιασμένος ώρμησα μέσα στην κελύβα...

» Είδα τότε μιιά κούρα κωφοτισμένη, από χοντροσάνδα, τή Μελανία μέσα σ' αυτή, με δυο νεκρολαμπάδες άναμμένες πλάι στο κεφάλι της και τόν Χριστόφορο με τή καπάκι του φερέτρου στά χείρα του, έτοιμος νά τή βιδώση!

» Άμέσως κατάλαβα ολόκληρα τά καταχρόνια σχέδια του κτηνανθρώπου αυτού... Άύσαξα από άγανάκτησι κι' άποτροπισμό, έβγαλα τή πιστόλι μου, τόν φορέτρου τή Μελανία, έσχισα τή μαντήλια που τής δέναν τή σαγόνη και τή χείρα, κι' άρχισα νά τήν εξέταξω...

» Παιδεύτηκα, κύριε, ως τή έφημερία... Έδώ ο καθηγητής σταμάτησε, έπνερασμένος απ' τήν άνάμνησι των τρομερών εκείνων σκημών... Έπεε ένα μεγάλο ποτήρι κρασί, σκούτσες τή μουστάκια του κι' έξακούθησε:

— Μάλιστα, ως τή έφημερία... Ξαναρχισα πάλι απ' τήν αρχή: Τήν άρροσθήκη στην πλάτη, στην καρδιά, στο σφυγμό... Όπτε παλμού, ούτε άχνός στον καθρέφτη, ούτε τή μάτι της έπαλλε στο φώς. Δέν έχασα όμως τή κούραό μου, μα βλέποντας όλες αυτές τες προσπάθειες νά πηγαίνω χαμηνές, άπορρασα κατά τήν αύγη νά βάλω μπρός τή μεγάλα μέσα. Έβγαλα τή κορφέρα νυστέρι μου και χάραξα στο μπράτσο της Μελανίας μιιά βαθειά χαρακιά, απ' τήν όποία τή αίμα πετάχτηκε ορμητικά και με ράντισε σάν νερό συνταβανιού... Κι' άμέσως ή πεθαμένη κινήθηκε, γύρισε άπότομα τή κεφάλι της, έβγαλε ένα στεναγμό και... ξαναήλθε στίς αισθήσεις της...

» Πέρασαν μέρες... Ή Μελανία πάλαψε με τή Χάρο για καλά, μα ή έπιμονή μου και τή συχνά ξενυχτίσματα μου στο προσκέφαλό της νίκησαν και τήν άπόσπασαν απ' τή νύχτα του... Ύστερα από ένα μήνα, βρισκόταν πειά σέ άνάρρωσι κι' έπήγε νά κατοικήση σέ μιιά θειά της για λόγους ασφάλειας... Φοβόταν τόν αδελφό της!»

— Κι' αυτός τί άπόγινε; ρωτήσαμε με άδιέφοργα.

— Τόν είχα καταγγείλει για άπόπειρα άδελφοκτονίας... Μά πίν γίνεται ή δίχη του, έλεύθερος καθώς ήταν έπί έγγυησι, μιιά μέρα, ένθου δούλευε στο μύλο του, τόν άρταζε ο τροχός απ' τή ρούχα του και τόν τίνταζε με όρημύ άρκετά μέτρα πέρα, τσακίζοντάς του τή κόκαλα. Μεμικοί γείτονες τόν έβαλαν τότε στην ίδια εκείνη κάσα πουχε κάνει για τήν αδελφή του και τόν κήδεψαν...

Έμεινε δέκα μέρες στο κρεβάτι, χωρίς γιατρό...